

DE HOFMEID
DOOR JAN H. EEKHOUT

I

Willig gehoorzaamt zij 's morgens
den sidderenden haanschreeuw. Zij staat
grauw in de groezeling, morrelt
aan haar kleeren, haar dorre haar.

Zij hoort hoefstampen, stemmen. Zij denkt aan
wat zij sluw heeft beluisterd, beloerd,
gister. Wulpsche fluisteringen trekken,
branden haar scherp door het bloed.

Het wijkt. Haar lijf strakt. Zij gaat naar
buiten. Het licht bloeit breed opwaarts. —
Zij is onvruchtbare aarde.
Eenzaam bukt zij zich tot haar dagtaak.